

Mézeskalács

63. évfolyam • 2015. március • Ára 50 dinár

Köszöntő

Tudjátok-e, hogy mindannyian minden éjjel álmodunk, de nem mindig tudunk visszaemlékezni az álmunkra, ezért azt hisszük, hogy nem is álmodtunk semmit? Álmunkban bárhová eljuthatunk, bárkivel találkozhatunk, bármik lehetünk. Nagyon sok érdekes rajzot kaptunk a márciusi rajzpályázatra. Valóban sok különös helyen megfordultatok álmotokban. Örülünk, hogy velünk is megosztottátok, így társaitok is bepillantást nyerhetnek, hogy milyen csodálatos álombeli utazásban volt részetek.

Népmesékben bizonyára olvastatok már a kacsalábon forgó várról. Van, hogy a hétfejű sárkány él benne, van, hogy tündérek lakják. Mindenesetre elég fura építmény lehet. Vajon hogy nézhet ki, le tudátok rajzolni? Kíváncsi vagyok rá, hogyan képzelitek el. Várom rajzaitokat a kacsalábon forgó várról!

Az áprilisi Mézesben pedig kertészkedni fogunk, hiszen érkezik a tavasz, amint azt ti is lefestettétek. Addig is legyetek vidámak és szorgalmasak!

Kriszti

Rajzpályázat

Áprilisra:

- Húsvétváró
- Kertész leszek

Májusra:

- Édesanyám
- Kacsalábon forgó vár

Szárnybontogató

- Az én anyukám/nagymamám
- Tavaszköszöntő
- Mesék, versek

Fedőlap: Szőnyi Blanka, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára, Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány
kormányja

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

BETHLEN GÁBOR
Alap

Szekeres László
Alapítvány

MÉZESKALÁCS – a legkisebb irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■
■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■
■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Rajnai Anita** ■ Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvoda Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem örzünk meg és nem küldünk vissza
■ URL: <http://www.jopajtas.info>, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya. Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasman@magyarszo.com
■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■
■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Vojnity Vivien 1. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Fűzfaágon barka billeg

Március,
te bolondocska,
térdig érő
tavaszocska!
Napfény ragyog...
esik,... havaz...
nem tél már,
de alig tavasz.
Fűzfaágon
barka billeg,
bokrok alján,
cirmos fényben

ibolya mosolyog
kéken.
s azt csipegi
a veréb is,
egész nap
dalolom én is.
...Márciuska,
bolondocska,
térdig érő
tavaszocska!

Molnár Lajos

Március

Nevét a háború római istenéről, Marsról kapta. Rómában ez volt az év kezdő hónapja.

Március 12. – Gergely napja

Gergely napján vetélkedőket, diák-püspök-választást és felvonulásokat rendeztek.

Ha ezen a napon esik a hó: „Megrázza még szakállát Gergely.”

Március 18. – Sándor napja

Az első meleget hozó szent napja.

„Sándor, József, Benedek, zsákban hozza a meleget.”

Március 19. – József napja

A második meleget hozó szent napja. Ha szivárványt látunk, akkor jó búza- és bortermeés ígérkezik. A hagyomány szerint ezen a napon szólnak meg először a madarak, mert Szent József kiosztotta nekik a sípot. Ekkor érkeznek meg a fecskék is: „Fecskét látok, szeplőt hányok!”

A gólyák tollzatának tisztaságából jósltak. Ha tiszta fehér volt a tolluk színe, akkor szűk esztendő volt várható, ha piszkos volt, akkor bő termésre számíthattak.

Március 21. – Benedek napja

A harmadik meleget hozó szent napja. Ez a nap a tavasz első napja és

a napéjgyenlőség idejének napja is egyben. Régen ezen a napon zsírt és fokhagymát szenteltek, amelynek később gyógyító erőt tulajdonítottak. Ha ezen a napon dörög az ég, akkor száraz lesz a nyár.

Ha Sándor-, József- és Benedek-napokon süt a nap, akkor hosszú, meleg nyár várható, ha nem süt, akkor hosszú, lucskos ősz lesz.

Március 25. – Gyümölcslő Boldogasszony napja

Ilyenkor oltják be a fákat. Fecskehajtó napnak is nevezik, mert a jó idő ekkorra hazahajtja a vándormadarakat. Ha ezen a napon megszólalnak a békák, akkor még 40 napig hideg lesz.

Mondókák

*Béka, béka, brekeke,
jól vigyázz a csőrödre,
mert a gólya erre jár,
megeszen a csőrivel.*

*Tücsök koma gyere ki!
Szalmaszálon húzlak ki.
Házad előtt megsüllyedtem,
Hat ökröddel vontass ki!*

Eresz alól fecskefia

Kodály Z.—Weöres S.

dó

E - resz a - lól, fecs-ke - fi - a i - de - néz, o - da - néz,
Van - e her-nyó, hosszú ku-kac, í - ze - sebb, mint a méz?

Cső - rét nyit-ja ám, buz - gón sza-po - rán.

Kis ben-dő - be min-den-fé - le be - le - fér i - ga - zán.

Eresz alól fecskefia
idenéz, odanéz:
Van-e hernyó, hosszú kukac,
ízesebb, mint a méz?

Csőrét nyitja ám,
buzgón, szaporán.
Kis bendőbe mindenféle
befér igazán.

Szedreskert

Hol van, hol sem, ki tudja merre, talán épp a te közelben, van egy szépséges, titokzatos kert. Ha nyitott szemmel jársz, te is rátalálsz e csodás helyre. Hogy miért titokzatos, különleges? Elmesélem most neked!

Itt élt Maflanc, a flancos és habókos kis körtebogárka. Nevét onnan kapta, hogy folyton képes újságot nézegetett, abban is csak a divattal kapcsolatos oldalakat. Időnként furcsa ruhakölteményekben jelent meg. A kert lakói mosolyogva nézték, ők már így szokták, szerették meg. A virágok, a hatalmas szederfák mellett itt élt még Pintyő a kismadár, itt rejtőztek az apró virágtündérek is. A kert egyik legpompásabb részén állt egy vén fa, ami már sok mindent látott, megélt. Azt mondják, tán száz éves is lehet. Bölcsessége miatt nagyon tisztelték az itt élők.

Egy napsütéses reggel Maflanc, megint valami fura ruhában jelent meg. Útja egyenesen az öreg fa alatti padhoz vezetett. Támlájára reppent, s így szólt:

– Na, milyen a legújabb moha kalapom és hársfavirág szoknyácskám? Ugye

milyen remek? Ugye milyen csodaszép?

– Érdekes, érdekes... – dűnnyögte a fa. Egyébként, nem szép dolog hivalkodni, dicsekedni. A szerénység fontos erény!

– Így van! – helyeselt a virágok, és a közelben álló szederfa is bólintott.

Pintyő, a kismadár trillázott egyet, majd így szólt:

– Érdekes vagy ebben a hacukában! Szebb az eredeti öltözéked! Tudsz ebben egyáltalán repülni? – érdeklődött.

– Mit értetek a legújabb párizsi divathoz! – válaszolta a bogaracska, és duzzogva elkullogott.

– Képzeljétek! – mondta Pintyő. – Ma érkezik Csipircsi, az unokatestvérem. A Szamócás ligetben él.

– Na – dűnnyögte Maflanc, aki közben visszasomfordált –, ő talán ért a legújabb divathoz, nem úgy, mint ti, földhözragadt barátaim.

Senki sem válaszolt a kis piperkőcnek. Maflanc talált egy tükördarabkát, az előtt illegett-billegett. A piros rózsza fejecskéjét ingatta, rosszalón nézte. „Egyszer még baj lesz ebből!” gondolta, s közben megigazgatta szirmait.

Vidám csiripelés verte fel a várakozás csendjét.

– Csirri, csórrí, csipp, csiripp! Keresek én valakit! Mondjátok, meg hol lelem, hol van az én testvérem? – énekelte a kis madárka.

– Ki vagy te, kit keresel? – kíváncsiskodott a Maflanc.

– Csipircsi vagyok a Szamócás ligetből. Pintyőkét keresem.

– Üdvözöllek! Maflanc vagyok, a körtebogár. Örülök, hogy látlak, már hallottam rólad! Pintyő mindjárt itt lesz. Kedves Csipircsi! Kérdeznék tőled valamit. Nálatok a Szamócás ligetben milyen divat járja? Látod az én moha kalapom és hársfavirág szoknyácskám? Hogy tetszik?

– Háát – és alaposan szemügyre vette a körtebogárkát. Nálunk mindenki abban a ruhában, tollazatban jár, mint amiben megszületett, vagy kikelt a tojásból. Nem vesznek fel magukra maskarát! Nekem tetszik a ruhád, a kalapod. Csak vigyázz! Baj ne legyen ebből a divathóbortból!

Maflanc sértődötten elvonult. Közben megérkezett Pintyő. Megölelték egymást, a vén fa alatti padra telepedtek, hangos csiviteléssel be-

sélték meg, mi történt velük, mióta nem találkoztak.

– Tudod, nagyon messze jártam! – mesélte Csipircsi. Elhatároztam, hogy elrepülök megnézni a Kristály palotát. Ott sérült meg a lábam. Még most is bicegek egy kicsit. Messzi földön híres, ezért is akartam látni. Amikor odaértem, éppen ezt dalolta: „Palota, palota, szépséges Kristály palotácska, hetvenhét ablaka, tíz kapuja, egy lélek sem juthat be rajta!” Aztán csilingelve nevetni kezdett. Gonoszul bánt az odaérkezőkkel.

– Óh! Ez igazán érdekes! Énekelő palota, ilyet még nem hallottam! – ámuldozott Pintyő.

– Hihetetlen! – sóhajtották a virágok, a fák.

Közben Maflanc is visszasettenkedett. Szájtátva hallgatta a történetet.

– Szóval ez a Kristály palota valóban nagyon szép volt, de senkit sem engedett be, csak magát szerette, csak magának dalolt. Aki be akart jutni, azt megsebezte. Így én sem láthattam belülről. Ott is hagytam azt a felfuvalkodottat. Később azt hallottam, hogy egyre magányosabb lett. Mindenki elkerülte. Félték tőle. Később jött rá, hogy a szépség semmit sem ér, ha csak magának tetszeleg, belül pedig üres, lelketlen. Bánta már, hogy olyan pöffeszkedő, ilyen hiú volt. Póru is járt! Arra szállt egy hatalmas fekete madár. A csőrével akkorát koppintott a kristály oldalára, hogy megrepedt. Akkor újra nekirepült, újra rávágott egy hatalmasat. A palota szilánkjaira hasadt szét.

– Óh, hú, nahát! – hallatszott a kert minden irányából.

– Bizony, bizony – folytatta Csipircsi. Megfizetett a gógosságáért! Szilánkjai messzire szétszóródtak, és csak cserepecskék maradtak belőle. Ni, csak! Itt van egy!

Felemelte azt darabot, amiben Maflanc nézegette magát.

– Igen, igen – szólalt meg a vén fa. A túlzott hiúság bajt okozhat! Gyakran párosul az önzéssel, becsvágygal.

A kis körtebogár elgondolkozott a hallottakon. Az új ruhájában bizony repülni is csak nehézkesen tudott. Gyorsan levettette a szoknyácskát. A kalapot még nézegette egy kicsit, aztán elhajtotta. Egyből fűgén tudott szaladni, ugrálni, szállni. Ez a történet rádöbbentette arra, hogy nem a külsejével fog barátokat szerezni, hanem a kedvességével. Fontosabb a külsőnél a belső érték. Nem akart ő is olyan magányossá válni, mint a Kristály palota.

Csipircsi még néhány napot maradt a Szedreskertben, aztán elindult haza a Szamócás ligetbe. Ez idő alatt nagyon jó barátja lett Maflanc is, aki megváltozott. Vidámságával mosolyt csalt mindenki arcára.

Ezt a mesét a Szedreskertben, a vén fa alatt ülve hallottam...

G. Joó Katalin
Albert Katalin rajza

A hóember búcsúja

Egy januári alkonyatkor szállingózni kezdett a hó. Először csak itt-ott kavargott alá egy-egy fehér pihe, aztán egyre sűrűbben, egyre nagyobb pelyhekben hullott, hullott a sok fehér pehely. Mire reggel a gyerekek kidugták fejüket a puha paplan alól, vastag fehér takaró borította a kerteket, háztetőket, szántókat. Volt is nagy öröm, vidámság, hancúrozás, hócsata, szánkázás. Mikor mindebbe belefáradtak, két hóembert építettek, egy kisebbet és egy nagyobbat. Széndarabokkal kidíszítették őket, nagy piros répaorrot nyomtak az arcukba, kóróseprőt az oldalukhoz. Ott őrködtek a hóemberek az udvaron napokon keresztül.

Az idő még hidegebbre fordult. Csikorogásra fagyott a hó, hideg északi szél fúj. A kismadárkák a nagy hideg elől beme-részkedtek a faluba, az udvarokba, a vályúk, az etetők környékére, bízva a jószívű emberek segítségében.

Egy tarka ruhájú pintyőke elgémberedett szárnyakkal ereszkedett le a kis hóember pléhalapjára, s fázósan kopogtatta kicsi csőrével:

– Pity, pity, pitypipity...

– Mi baj van, pintyőke? – kérdezte tőle kedvesen a kis hóember.

– Jaj, rettenetesen fázom, és nagyon éhes vagyok! A hó minden ételmet elta-
kar előlünk.

– Sose búsulj, madárka! Tudod mit? Én ugyan sok finom falatot nem adhatok neked, de felkínálom az orromat. Nagy, piros és édes répa, jó néhány napig csipegethatsz belőle.

– Igazán csipegethetek belőle? – pityegett a pintyőke, s odarepült a piros répara.

Amikor jóllakott, megköszönte a kis hóember jószívűségét, s elrepült.

– Gyere el holnap is, pintyőke! Szivesen látlak ebédre! – szolt utána a hóember.

– Eljövök! Pity, pity, pitypipity! És köszönöm!

– Hahaha – szólalt most meg a nagy hóember –, nevetséges vagy ezzel a félig lecsipkedett orroddal!

– Szegény kismadár éhen halt volna! – mosolygott a kis hóember.

– No hiszen! Egy madárral több vagy kevesebb! Én bizony nem adom az orrom! Bizony elkergetem őket a söprűmmel, ha idemerészkednek hozzám – dölyfösködött a nagy hóember. – Én bizony nem hagyom magam elcsúfítani! Így mindenki megcsodál. Én vagyok a legszebb hóember. Nézd a hasam, olyan kerek, hogy már kerekébb nem is lehet! Hát még a szép piros orrom, a fényes szénfekete szemem! – s még magasabbra emelte hegyes répaorrát.

Eljött másnap ismét a pintyőke a kis hóemberhez ebédelni, el a harmadik nap is, s ekkor így szolt:

– Kívánj valamit hóemberke! Ha tudom, teljesítem kívánságod.

– Tudod, pintyőke, mit szeretnék? Szeretném felkelteni a hóvirágokat.

– Jaj, jaj, hóemberke, de hisz ahhoz meleg napsugár és langyos szellőcske is kell, az pedig neked... – ijedt meg pintyőke.

– Ne félj, kismadárka, a napsugárka és a lágy szellőcske engem csak átváltoztatnak, víz lesz belőlem, langyos hólé, s akkor felkelthetem a hóvirágokat.

Jól van, gondolta a kis pintyőke, szembefordult a vastag felhőtakarót áttörő első napsugárral, s énekelt, énekelt tiszta szívből.

Előcsalta a napocskát egészen a felhők mögül, elő a langyos szellőcskét. Egyszerre csak olvadni kezdett a kis hóemberke, s patakocskája kereste az utat a hóvirág-ágyás felé. Pintyőke csőrével, körmével kis medret kapart a patakocskának, az meg vidáman csörgedezett az ágyáshoz.

– Ég veled, kis hóember! – ugrált pintyőke a folydogáló erecske körül –, ugye jövő télen is találkozunk!?

– Ég veled, madárka! Mint régi barát, jövő télen ismét eljövök hozzád! – köszönt el a langyos hólé, aztán leszivárgott a hóvirágok hagymáihoz, és megcsiklandozta őket. Kidugták erre apró zöld rügyeiket a hóvirágok a földből, s a napocska csókjától, a szellőcske cirógatásától megjelentek bókoló fehér fejecskeik is.

A nagy, kevély hóember is néhány nap alatt elolvadt, csak egy nagy tócsa maradt a helyén.

Janković Piroska, 3. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Peti és az álomtündér

Peti középső csoportba járt az óvodában. Nem oda, ahová te, hanem a másikba. Ahová a többiek járnak, akiket reggel kocsiba ültet az anyukájuk, és úgy viszi őket az óvodába. Ez az ovi is olyan volt, mint a tiéd, sok gyerek, két óvónéni, a dadusok, sok játék, finom uzsonnák és ebédek, és persze a délutáni alvás.

Hát ez volt Peti legnagyobb bánata. Az alvás.

Mert amúgy mindent szeretett az óvodában, megette az ebédet, soha nem húzta a lányok haját, és csak ritkán csapott a barátja fejére. És akkor is igaza volt. Ugye elhiszed? Mert néha Peti akart a nagyobb dömperral játszani, és háromkerékű bringán bicajozni, nem engedhette, hogy Dani elébe furakodjon.

Vagyis azt akarom neked mondani, hogy Peti jó gyerek volt, csak nem szeretett ebéd után aludni.

Más rosszása nem is volt. De sajnos ez nagy rosszáságnak számított. Az óvónéni haragudott érte.

– Tudja anyuka, már megint csak forgolódott, vakarta a lábát, és zavarta a társait – hallotta Peti az óvó-

néni panaszát minden délután, mikor a legós dobozt a helyére rakta, hogy végre az anyukájához szaladjon. Az anyukája pedig szomorúan nézett le rá.

– Miért nem alszol, drágám? – kérdezte, és Peti ilyenkor megfogadta, hogy holnap aludni fog. De másnap megint úgy érezte, míg

ő a pókemberes takaró alatt fekszik, az autók és a katonák után kiabálnak.

– Gyere Peti, most játssz velünk! Egyedül vagyunk, csak rád várunk!

Olyan hangosan hívták, hogy Peti nem tudott nyugton maradni.

Úgyhogy nagyon elegett az alvásból.

Cinkler Leon, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

– Nem értem, mire az a hülye alvás – fakadt ki egyszer a nagymamájának, mert nála még csúnya szavakat is lehetett mondani néha.

A nagymami a városban lakott, egy évig nyúló házban, ahol lifttel mentek fel a hatodikra, és ahol az erkélyről látszott az egész város. Persze piciben.

– Milyen alvás? – kérdezte nagymami, és kikapcsolta a tévét, hogy Petire figyeljen. Pedig minden délután nézte a tévét, apa szerint mást sem csinált, csak az ostoba szappanoperákat bámulta, de most Petire nézett.

– Hát az oviban. Ebéd után. UUUUUtálom – húzta Peti a szót.

– Nem tudod, miért kell aludni? – rántott a nagymamája magasba a szemöldökét. Egészen vékony, fekete szemöldöke volt, Peti furcsának találta, ahogy azt is, amikor feketére festette a választékot a hajában. – Nem hallottál még az álomtündérről? – kérdezte a nagymami újra. – A gyönyörű, kék tündérről?

Peti erre felelni sem tudott, csak beharapta a száját, ahogy szokta, amikor nagyon figyelt.

– Az álomtündér olyankor takarít – magyarázta a nagymami. – Kitakarítja a fejed.

– Nekem nem koszos a fejem – nevetett Peti. – Anya

Halász Martin, 4. osztály, Október 10. iskola, Horgos

minden vasárnap megmosa.

– Nem kívülről – hökkent meg a nagymami, hogy ennyit sem tud. – Hanem belülről. Kitakarítja a rosszasságot, a buta gondolatokat, a nagyon szomorú álmokat.

– Kitakarítja? – kezdte hinni Peti is.

– Igen. Gondolatra gondolatra lebben, és kiválasztja a szép gondolatokat, hogy add át a helyed az öregeknek a buszon, és eltünteti a rosszakat.

– Nekem nincsenek rossz gondolataim – tiltakozott Peti.

– Igazán? – tamaskodott a nagymami. – És mikor tegnap összefirkáltad a nővéred írásfüzetét?

– Igaz – ismerte el Peti. – Az rosszasság volt.

És aznap délután ez járt vacsoráig a fejében. Hogy jó lett volna, ha nem jut eszébe telerajzolni Zsuzsi füzetét. Ami persze szép fehér, direkt rajzolásra való, de anya nagyon megszidta érte. Úgyhogy mégse. Jobb lett volna elfelejteni.

Így hát Peti elhatározta, engedi az álomtündért takarítani ezután.

Nem ment persze egyből. Voltak délutánok, amikor túl fényesen sütött a nap, szánközösen vastagra esett a hó, de ő nyugodtan feküdt, hogy az álomtündér dolgozhasson. Az álomtündér pedig előbb az arcára, majd a szemére szállt, végül berepült a fejébe, és elvárzolt majdnem minden buta gondolatot, és a helyébe rakott valami nagyon szépet.

Katherine Poll

Tomka álmai

Amikor kölyökkutyánk, Tomka alszik, álmában ugat, vinnyog, néha a lába is rángatózik, mintha futna valahová. Nyikitka megkérdezi:

- Miért ugat Tomka? Hiszen alszik.
- Álmodik – mondom.
- Mit álmodik?
- Bizonyosan afféle kutyaálmokat, vadászálmokat, mindenféle állatokról, madarakról.
- Jaj, de érdekes – mondja Nyikitka.
- Odamegy Tomkához, letérdel, és nézi a kutyát. Tomka alszik, szuszog, és egyszer csak felvinnyog álmában vékonyka hangon.
- Juj, papa, nézd, nézd! Tomka kicsi nyulat látott.
- Honnét tudod?
- Onnét, hogy olyan vékonyka hangon nyüszít.

Tomka alszik tovább, aztán egyszer csak rángatózni kezd a lába.

- Ide nézz, papa! – mondja Nyikitka.
- Tomka álmában fut.
- Ki után fut?
- Senki után, hanem egy tehén elől.
- Álmában tehenet látott, a tehen öklelőzni akart.
- Egyszer csak Tomka nagyot mordul álmában, s mérgesen csahol. Nyikitka megijed, felugrik, aztán neki Tomkának, s a fülét cibálja.
- Kelj föl! – azt kiáltja. – Ébredj föl hamar! Mindjárt megesz!
- Kicsoda? – kérdem.
- Hát a tigris! Tigris látott álmában, meg akart vele verekedni. De hát a tigrisnek ekkora foga van! Felfalja szegény Tomkát!

Csarusin

Sándor
Dávid,
Jovan
Mikić iskola,
Szabadka

12

Álommanó

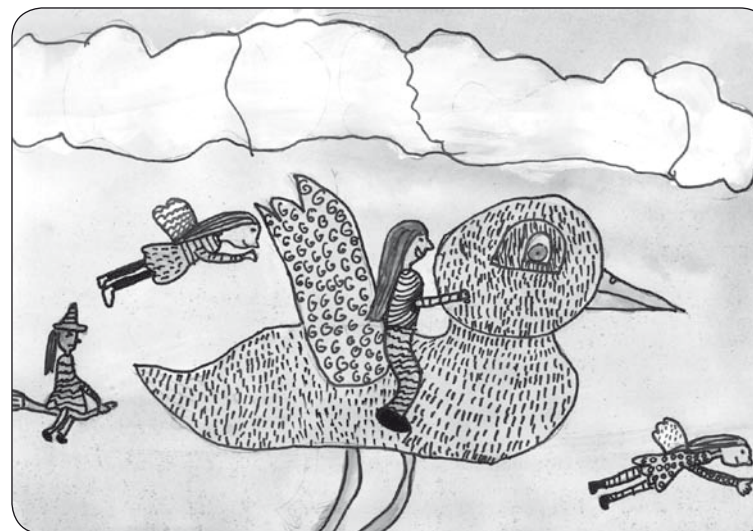
Lopva oson, fut az ágyon,
a szépen vetett noszolyákon.
Hogy ne vedd észre, halkan lépdél,
azt fürkészi, merre nézel.

Nagy zsák a vállán,
úgy áll a párnán.
Ott áll türelmesen várva,
így telik az éjszakája.

Amikor már ásításod látja,
kinyílik a mesék zsákja.
Van ott álom mesés, s fakó,
hogy mennyi szép, nem is elmondható.

Szépen benyúl szűk zsebébe,
álomport vesz kis kezébe.
Esti álmod kiválasztja,
a szemedre ráragasztja,
meghinti szép álomporral,
aztán gyorsan toványargal.

Tóth Attila

Jákity Leila,
3. osztály
Jovan Mikić
iskola,
Szabadka

13

Álmomban...

Álmomban hol jártam?
Erdőben. S mit láttam?
Két nyulat, két szarkát,
kop-kop-kop, víg harkályt.

A nyulak füleltek,
két lábra leültek.
A szarkák csörögtek,
csörögve pöröltek.

A harkály, kop-kop-kop,
koppantott egy nagyot.
Elillant az álmom,
még most is sajnálom.

Gazdag Erzsi

Gábor Réka,
1. osztály
Csáki Lajos iskola,
Topolya

14

Barkács

Színes ceruzatartó

Aranyos kis ceruzatartót készíthetsz az otthon található maradék anyagokból.

Kellékek: WC-papír guriga vagy valamilyen henger alakú doboz (pl. konzervdoboz), fonal vagy spárga, ragasztó, olló, néhány színes kis filc anyagdarab, gombok és egyéb díszítő kellékek, amiket otthon találsz

Így készítsd:

A WC-papír guriga aljába vágj egy kerek kartont, majd ragasztószalaggal ragaszd hozzá! Erre ragassz egy filc kört, ez lesz az alja a ceruzatartónak! Ragasztózd be a henger oldalát, és kezd el körbetekerni rajta a fonalat, lentől egészen a tetejéig! Figyelj rá, hogy a fonal jó szoros legyen! Minél sűrűbben tekered a dobozra a fonalat, annál szebb lesz a végeredmény.

Ezután már csak a díszítés marad. Tetszés szerint ragaszthatsz a ceruzatartóra gombokat, filcből kivágott mintákat, flittereket stb.

15

Miért álmodunk?

Napközben sok minden történik velünk, számtalan kellemes és kellemetlen élményben van részünk, agyunk, idegrendszerünk, minden érzékszervünk szakadatlanul dolgozik, elfáradunk, szükségünk van a pihenésre. Az alvás a szervezet pihenő állapota, amelytől felfrissülünk. Alvás közben nem tudjuk, mi történik velünk.

Éjszaka kétféle alvási szakasz váltogatja egymást. Az egyik az álomtalan alvás. Ilyenkor az izmaink teljesen lazák, mélyen alszunk. A másik az álmodó alvás: izmaink megfeszülnek, szemgolyóink a lehuny szemhéj alatt ide-oda jár. Miközben álmodunk, voltaképpen mindazt végigéljük, ami ébren történt velünk, csak összevissza, eltorzítva a valóságot, a képzelettel keverve. Ahogy a gyomor a megrágott ételt, olyasféleképpen emészt meg az agy éjjel a nappali élményeket.

Mindenki álmodik minden éjjel. Az álomra nem mindig emlékezünk, és nem tudunk neki parancsolni. Ha rosszat álmodunk, reggel örülünk, hogy csak álom volt. A szép álmot pedig sajnáljuk, hogy elmúlt.

Miért kell éjjel aludni?

Az ember szervezete és szokásai úgy alakultak ki, hogy alkalmazkodtak a természethez. Éjszaka, amikor hűvösebb van, a sötétben nem látunk, az ember az ágyában alszik. Ilyenkor minden része pihen, még a szíve is lassabban dobog. Reggelre kipiheni magát. Minél kisebb egy gyerek, annál többet alszik. Az iskolások napközben már nem alszanak, de korábban kell lefeküdniük, mint a felnőtteknek, mert még több alváásra van szükségük.

Mi az?

Alszik minden csendesen,
még a Nap is elpihen.
Mint a korom, fekete
Vége leszen reggelre.

(éjszaka)

Nyitott szemmel messze kerül,
Kit megérint, belemerül,
Csukd le pillád, és láthatod,
Ha elfelejtet, bánhatod.

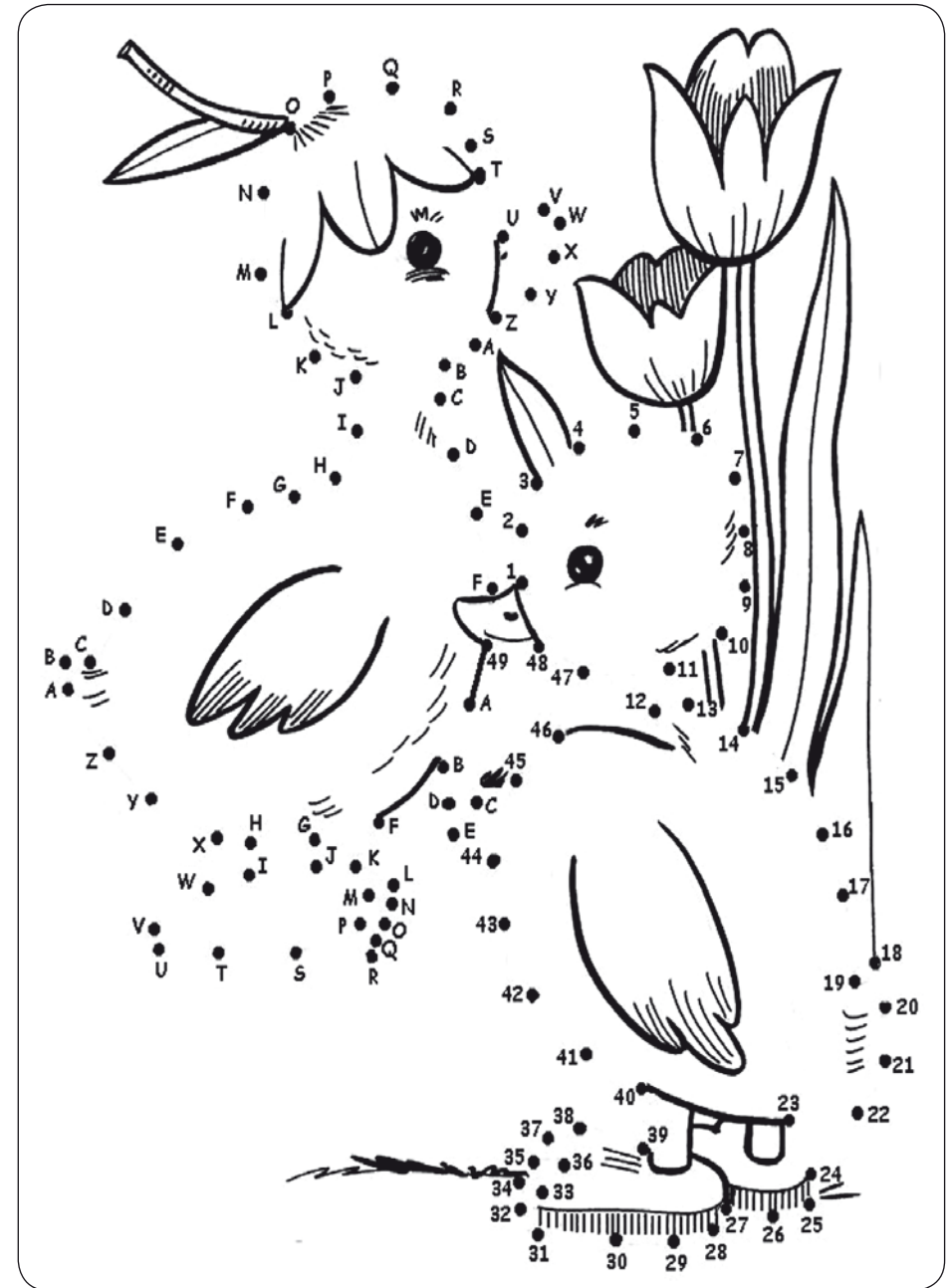
(alvás)

Visnyei Zsófi,
2. osztály
Október 10.
iskola, Kispiac

Mi van a képen?

Álmomban hol jártam

Márki Hunor
3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Somogyi Dóra
3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Márton Ivett
5 és fél éves, Bácsföldvár

Huttyai István
4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Losonc Ádám
1. osztály, Petőfi Sándor iskola, Hajdújárás

Kalmár Leona
3. osztály, Csokonai Vitéz Mihály iskola, Felsőhegy

Álmomban hol jártam

Lázár-Dékány Dávid
7 éves, Hófehérke Óvoda, Muzslya

Szabó Ilona
2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Kőszegi Hajnalka
1. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Perlaki Réka
3. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Masa Dániel
3. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Ristić Anna
1. osztály, József Attila iskola, Újvidék

Szárnybontogató

Itt a tavasz

*Itt van a tavasz már, feléledt a táj,
Nyújtózkodó erdő napsütésre vár.
Bokor alján halvány ibolyavirág
Azt hirdeti, ébred a világ.*

Erdélyi Szilvia
2. osztály, Péterréve

Egy érdekes szünidei napom

Egyszer egy szép havazós napon Larával, a kutyámmal elterveztük, hogy csinálunk egy hóembert.

Először jól felöltöztünk, és kimentünk a hóra. Elkezdtük a hóembert építeni. Anyától kértünk répát a hóember orrához. Még diót is kaptunk a szeméhez. Az udvarban találtunk egy-két követ is a gombjához. Amikor már majdnem készek voltunk, Larára rájött a bolondos játszás. Elvette a hóember orrát, és megette! Kezdhattuk újra. Nagyon mérges voltam rá. Még a hóembert is feldöntötte. Gondoltam, hogy majd magam bent nyugodtabb játékot is játszhatok Dodóval, a hörcsögömmel, de az meg sajnos megharapott, mert felébresztettem álmából.

Remélem, hogy máskor nem jön rá a kutyára az örület, és nem dönti fel a hóembert.

Utvić Sanela
3. osztály, Kis Ferenc iskola, Bácsgyulafalva

Jöjj, tavasz, jöjj

Jöjj, tavasz, jöjj, kérlek, gyere, mind várunk.
Gyere tavasz, gyere, mind várunk.

Ha jössz, akkor jó, ha nem, akkor rossz, gyere, gyere, várunk rád. Gyere már, gyere már. Azért várunk, mert hozod a sok szép virágot, hóvirágot, ibolyát és a pitypangot. Hogy menjen el a hó, és jöjjön el a tavaszi napfény. Jöjj, tavasz, jöjj.

Dávid Emese
Testvériség-egység iskola, Bajsa

Farsangi bálban voltunk

Egy nap kaptunk egy meghívót a zombori jelmezbálba az egész osztály részére.

A tanító néni mindannyiunknak hozott jelmezt. Én boszorkánynak öltöztem. Amikor a helyszínre igyekeztünk, útközben felvettük Diannát és Armandót. Amint megérkeztünk a Magyar Polgári Kaszinóba, bementünk az öltözőbe. Mindenki izgatottan készülődött. Volt egy szép, nagy terem, ott leültünk egy asztalhoz. Bemutatkoztunk a színpadon. Lehetett táncolni, játszani. Kaptunk üdítőt, sós süteményeket és finom farsangi fánkot. Bújócskáltunk is.

Nekem nagyon tetszett a jelmezbál. Jövőre Lady Gaga leszek.

Szalai Barbara
Kis Ferenc iskola, Bácsgyulafalva

A hóember

Egy reggel arra ébredtem, hogy apu hangosan szólt anyunak: esik a hó. Erre a szóra kipattant a szemem, és muszáj volt kinézni az ablakon. Kinn nagyon esett a hó, már minden fehér volt.

Reggeli után elmentem Kornélhoz, ott javában hógolyóztak.

Dániel és Kornél voltak az egyik csapatban, a másikban pedig Laci egyedül küzdött ellenük, így beálltam Laci mellé. Daninak támadt egy ötlete: építsünk hóembert. Dani és én építettük a törzsét, a többiek pedig a fejét készítették el, és keresték a szemet a szemének, valamint a répát az orrának. A hóemberünk csodaszép lett, még csúszda is volt a hátán.

Elindultunk hazafelé Danival fáradtan, átázva és összefagyva. Anyu már jött elem, hogy most már befelé. Főzött jó meleg teát, hogy átmelegedjek és pihenjek.

Nagyon szeretem a telet, jó volt a barátokkal hógolyózni és hóembert építeni. Csak az a baj, hogy egy hét után elolvadt a hó, és a hóemberünk mintha ott sem lett volna. Elűnt!

Péter Aleksz
3. osztály, Kisorosz

Csalimese

Jaj, de furcsát álmotam!

Király voltam álomban.

A koronám tök hajából,

A paripám lenge nádból

S hajaha!

Répából volt a sarkantyúm taraja.

Jaj, de furcsát álmotam!

Háborúban is voltam:

Két nagy szúnyog szállt fölöttem,

Mogyoróval lövöldöztem,

S ott maradt

Másfél szúnyog nem egész egy nap alatt.

Jaj, de furcsát álmotam!

Lábam nélkül táncoltam,

Falu tornyát eltapostam,

Szénaboglyát szétrugdostam,

S belüle

Kilátszott egy kis egérnek a füle.

Jaj, de furcsát álmotam!

Ijedtemben elbújtam.

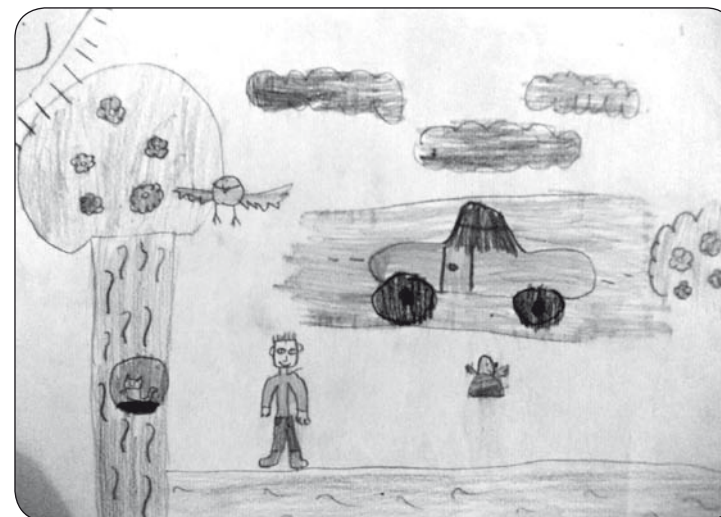
Bújtam ebbe, bújtam abba,

Búzaszembe, kendermagba,

S haja hopp!

Kendermagba egy kis csirke bekapott.

Móra Ferenc

László Adrián,
3. osztály
Hunyadi János
iskola, Csantavér

Tavaszi mese

Ha Meseország mezsgyéjén átlépünk, és még kettőt előre, elérkeztünk a meseerdőbe. Ebben a meseerdőben él a sok kis tündérral és törpével együtt két kis manó: Apróka és Pirinkó. A tavasz kezdetén ennek a két kis manónak a feladata, hogy újjáfessék a bogarak és a lepkék ruháit: Apróka a festéket kezeli és rakja színenként Pirinkó keze alá, aki nagyon ügyesen fest kis ecsetjével. Egyik nap, amikor Pirinkó éppen befejezte a lepkék sokszínű, szép rajzú szárnyainak festését, odarepült hozzá egy kis bogárka.

– Katicabogárnak hívnak engem, de te lefelejtetted rólam fekete pettyeimet,

hogyan repülhetnék pettyeim nélkül a társaim után! – mondta nagyon, nagyon szomorúan.

– Sohase búsulj, pettyeid megfestése a legkönnyebb feladatok közé tartozik – válaszolta vidáman Pirinkó, és rögtön szólt Aprókának, hogy hozza gyorsan a fekete festéket. Apróka szomorúan jelentette, hogy bizony egy parányi fekete festék sem maradt a tálacskában, fehér festékből viszont sok maradt még. Tanakodni kezdtek, kitől lehetne fekete festéket kérni.

– Talán legjobb lenne megkérni a füstifecsét – javasolta Apróka –, ő a kéményből könnyen tud hozni egy kis fekete

kormot, és abból fekete festéket tudnánk készíteni.

A füstifecske azonban csak a fejét rázta, és azt mondta, hogy bizony nem lennének tartósak azok a pettyek, amelyeket koromból készült festékekkel festenének a kis katicabogár hátára.

– De talán a feketerigó tudna segíteni – rigóanyó ugyanis örömmel újságolta nekem, hogy most festette újra ruháját, és annyi festéke maradt, hogy még a jövő tavaszra is lesz belőle egy új ruhára való – mondta felcsillanó szemmel a füstifecske.

Apróka és Pirinkó is azon nyomban felkeresték rigóanyót. Rigóanyó rögtön felajánlotta a megmaradt festéket. Igen ám, de hiába kereste, a festékes bögre nem volt sehol.

– Most jut csak eszembe – csapott szárnyával a fejére rigóanyó –, tegnap itt járt nálam Szarka úrfi, panaszkodott, hogy milyen kopott a ruhája, és a meseerdő tavaszi ünnepségén új fekete ruhában szeretne megjelenni. Megsajnáltam, és neki adtam a festéket – mondta szégyenkezve.

Apróka és Pirinkó tanácstalanok voltak, jól tudták ugyanis, hogy Szarka úrfi től igen nehéz lesz festéket kapni.

– Gyere, hazamegyünk, majd csak kitálalunk otthon valamit – mondta Apróka.

– Nekem már van is egy jó ötletem – válaszolta Pirinkó.

Mikor hazaértek, Pirinkó rögtön neki látott, és készített egy szép meghívót a tavaszi ünnepségre. Aprókát pedig megkérte, hogy hozza a fehér festékekkel telt tálacskát magával, s elindultak Szarka úrfihoz. Szarka úrfi már ott billegtette magát

a lakása előtt egy faágon, és kimondhatatlanul örült a meghívónak.

– Jaj, de jó! – mondta –, már úgymint készülök az ünnepségre, a ruhámat is most akartam éppen újjáfesteni.

– Nem segíthetnénk mi is neked? – tette fel a kérdést Pirinkó –, nekünk úgymint a festés a mesterségünk!

– Dehogynem – válaszolta boldogan –, s már hozta is a rigóanyótól kapott festékes bögrét.

Pirinkó óvatosan megkérdezte tőle, nem adna-e a fekete festékből egy keveset.

– Hogy is adhatnék belőle, hisz ez a festék az én ruhámra sem igen elegendő! – válaszolta felháborodva Szarka úrfi.

– De így nagyon egyhangú lesz a ruhád, ha csak feketére festjük – mondta Pirinkó –, és kis ecsetjével már hozzá is kezdett a festéshez.

– Nézd csak, ebből a szép fehér festékből milyen szép mellényt tudnánk neked festeni – mutatta a fehér festéket Apróka.

– Jaj, de jó ötlet – mondta felcsillanó szemmel Szarka úrfi. – Ha még a vállaimra is jutna egy szalagra való abból a fehér festékből, akkor ami megmarad a fekete festékből, az legyen a tiétek.

Apróka és Pirinkó teljesítették Szarka úrfi kívánságát, utána boldogan vitték haza a megmaradt fekete festéket. Pirinkó szépen megfestette a kis katicabogár pettyeit, aki most már boldogan repült társai után. Szarka úrfi pedig nagyon büszkén viselte fehér mellényét és vállszalagját a tavaszi ünnepségen, és úgy megszerette ezt a viseletet, hogy azóta is így hordja.

Varga Ádám, 1. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Barkács

Papírfecske

Édes kis költöző madárka, amelyet hipp-hopp összeállíthatsz a sablon segítségével. Akaszthatod csillárra, lelógathatod a plafonról, de akár játszhatod is vele.

Amire szükséged lesz

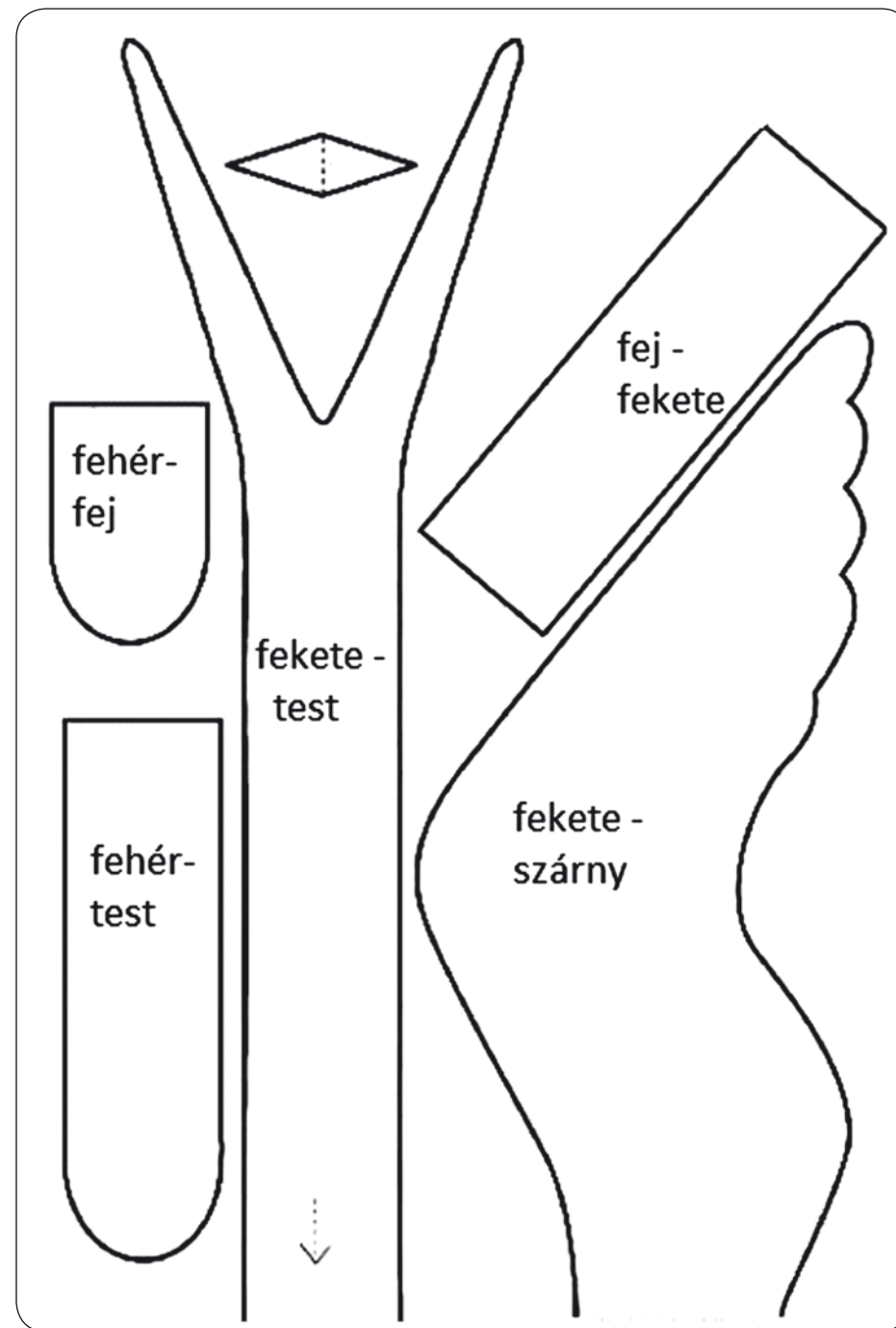
- Fekete, fehér és piros papír
- Mozgó szemek
- Olló
- Ragasztó
- Tűzőgép

Így csináld

Másold át a sablont egy papírra! A testet a nyíl irányában hosszabítsd meg 10 cm-rel, a szárnyaknak pedig szimmetrikusan rajzold meg a másik felét is!

Rajzold meg a részeket a fekete, fehér és piros lapokon a minta alapján! A kicsi háromszöget piros papírra rajzold, ez lesz a fecske csőre! Ezután vágj mindent körbe!

A fecske testét és fejét hajtsd be, majd a tűzőgéppel tűzd össze, a többi testrészt ragaszd a helyére! Végül ragaszd fel a szemeket!

Öcsike és őzike

Öcsike az éjjel
Be szép álmot látott!
Nagy kerek erdőben
Őzikevel játszott.
Ölelte, csókolta,
Csalta, csalogatta,
Az ő kis kertjükbe
Hívta, hívogatta.

El is elindultak,
Mentek, mendégéltek,
Virágos réten át
A kis kertbe értek.
Amint odaértek,
Felébredt Öcsike:
„Istenkém, Istenkém,
Eltűnt az őzike!”

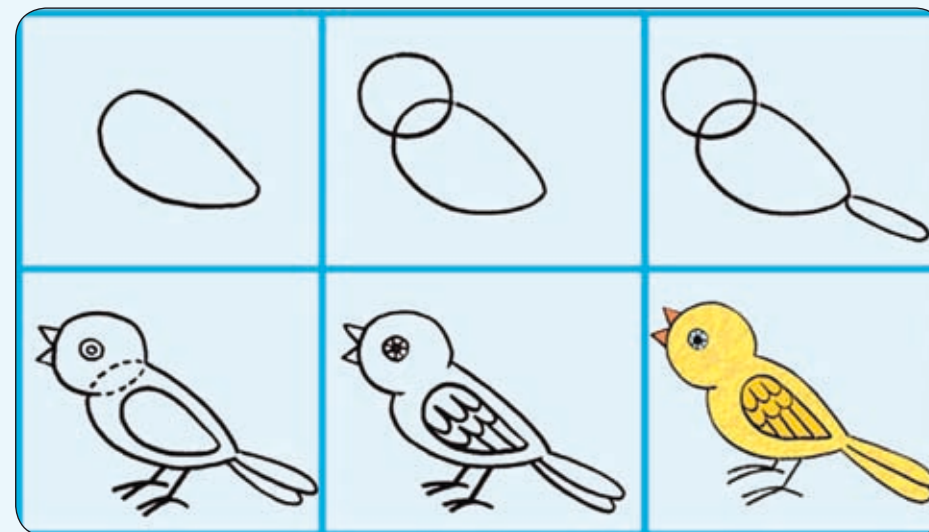
Benedek Elek

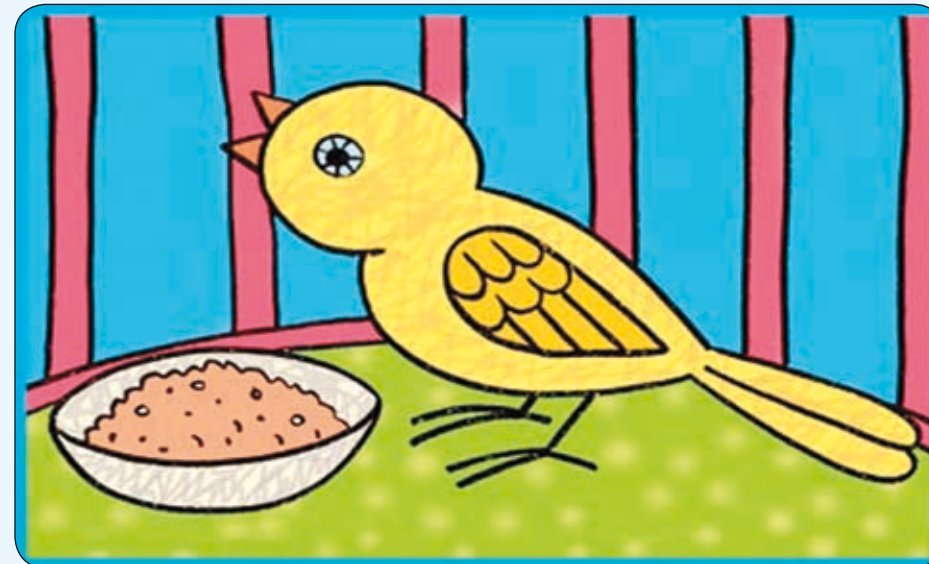
Basler Renáta, 3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Rajzolni tanulok

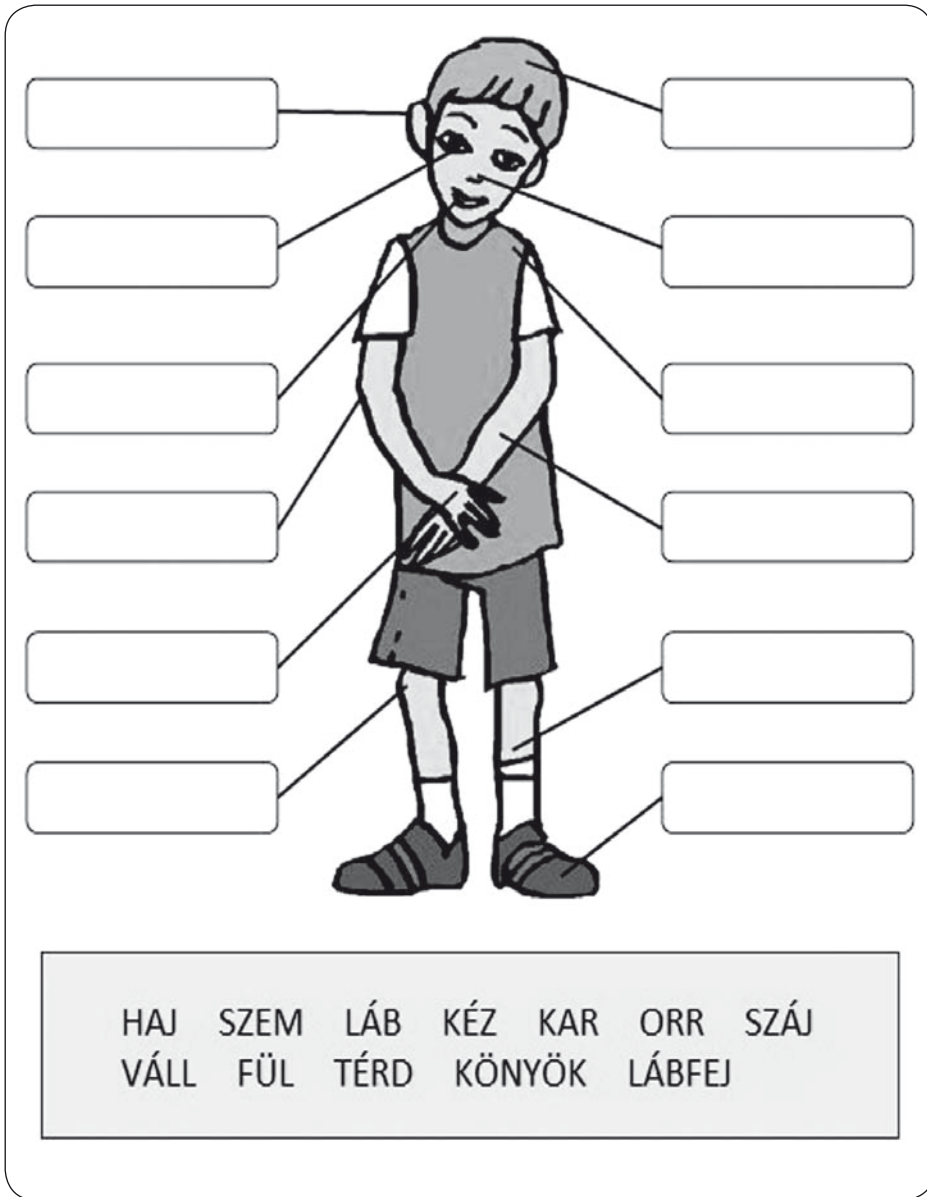
A madárka

Hosszúkás szilva a teste, a feje kerek cseresznye. Rajzolj hosszú farktollakat, vékonyka pálcika lábát! A szárnya a testére simul, a formája is hasonló. A csőre kicsi háromszög. Ha egyet rajzolsz, hallgat a madárka. Ha kettőt rajzolsz, nyitva a csőre, talán éppen énekel. Díszes tollakat rajzolhatsz a szárnyára, kicifrázhatod a szeme körül a gyűrűt. Milyen színű legyen? Sárga, mint a kanári?

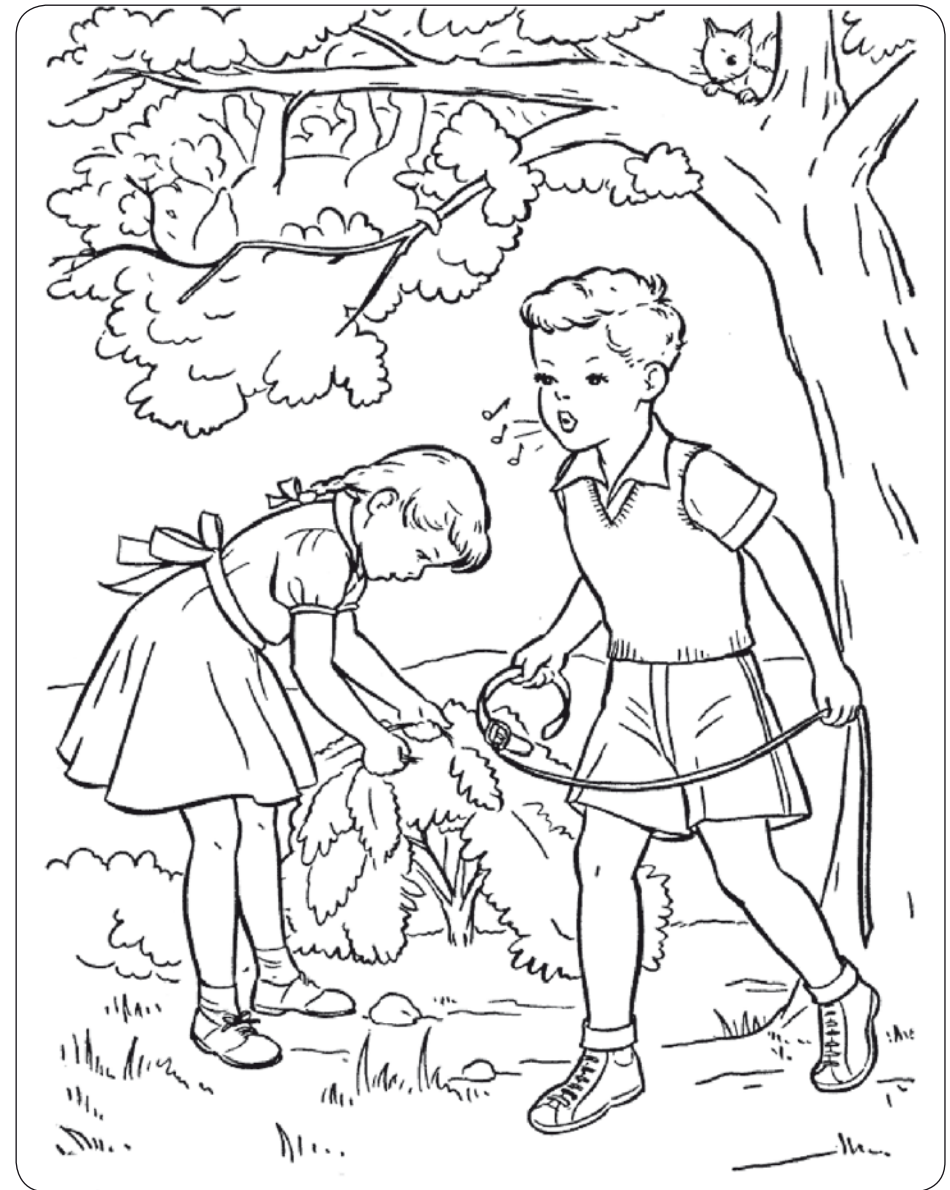
Testrészek

Nézd meg jól a képet, majd írd be a kisfiú melletti üres mezőkbe a testrészeket!
Segítségül megadtuk a szavakat, neked csak a megfelelő helyre kell tenned őket.

Hol a kutyus?

Marika és Peti a kiskutyájukat keresik. A kutyus elszökött, és elbújt előlük.
Segíts nekik megtalálni, majd színezd is ki a képet!

A fülemüle

A fülemüle (vagy csalogány) a rigófélék családjába tartozik. Vonuló madár, a telet Afrika trópusi tájain tölti. A fülemüle gazdag aljnövényzetű lombdők szélén, folyókat kísérő fűz-nyár ligeterdőkben, nagy bokrosokban, parkokban, öreg temetőben telepszik meg elsősorban. A fészket a tojó építi, a hím énekelve kíséri eközben. A száraz levelekből álló fészkek talajon épül, általában bokrok alatt, borostyán között. Rendszerint 4–6 tojást rak, amelyen a tojó egyedül kotlik.

Az első hím fülemülék április derekán érkeznek, és azonnal területfoglalásba kezdenek: énekükkel jelölik ki területük határát, és próbálják a zeneértő tojókat elcsábítani. Bokrok mélyén, alacsonyabb fák ágain énekelnek, és csalogatják a tojókat, illetve igyekeznek távol tartani a többi hímet. Az éneklés május első felében éri el a csúcspontját, utána már a fiókák nevelése foglalja le a hímeket. A fiókák még röpképességük elérése előtt szétugrálnak a talajon, ahol a szülők tovább etetik őket. Ebben az időszakban még csak gyengén tudnak repülni, a közelben bujkálnak. Négyhetes korukban válnak önállóvá. Szeptember végére az utolsó fülemüléink is útnak indulnak Afrika felé.

A fülemülék talajon mozgó rovarokat, pókokat, csigákat, férgeket fogyasztanak.

Érdekségek

- A fülemüle gégéje 4 különböző hangot tud kiadni egyszerre, beleértve ebbe zenei szempontból tökéletes akkordokat is.
- Andersen Fülemüle című meséjéből Sztravinszkij írt operát, amelyhez természetesen a fülemüle énekművészetéből nyert ihletet.
- 1924-ben, a rádió hőskorában, Angliában közvetítettek egy szabadtéri koncertet, ahol fülemülék éneke szólt csellókísérettel.
- A fülemüle különlegessége, hogy más énekesmadaraktól eltérően éjszaka is énekel, s ez a jellemvonása a szerelem jelképévé tette.

Fülemüle

Fülemüle, fülemüle, gyönyörű madár,
szólal, szólal, szólal már.

Pittyen a fészek, zörren az ág,
moccan a hegyeken a hajnali láng.

Jegenyefa-jegenyefa-jegenyefa-lánc,
sima út szélén kettős ránc.

Denevér, bak-egér, északi szél,
kondul az óra, megszöktél,

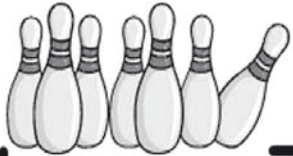

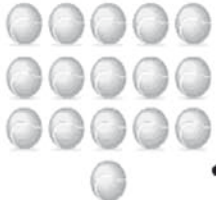

három mérföld és egy fél
hosszú hajamba mért téptél?

Fülemüle, fülemüle, gyönyörű madár,
hallgat, hallgat, hallgat már.

Weöres Sándor

Számoljunk

 11 7	 13 14
 8 15	 16 13
 9 5	 12 10
 8 6	 15 17

Számolj, majd karikázd be a helyes eredményt!

Időjárás

1.	2.
	
3.	4.
	

Rajzolj különböző időjárást mind a négy házikó köré!
 Az első képen esős idő legyen, a másodikon napos, a harmadikon havas,
 a negyedike pedig felhős időt rajzolj!

Tavaszhívogató

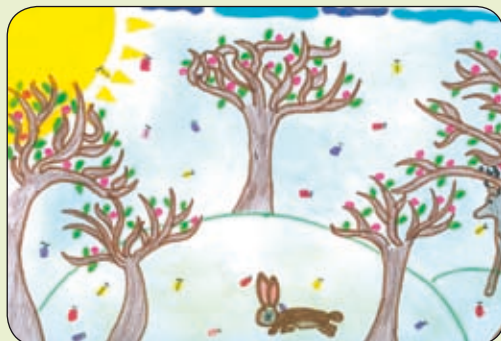
Kovács Krisztián
1. osztály,
József Attila iskola,
Újvidék

Bátori Balázs
1. osztály,
Miroslav Antić iskola,
Palics

Mészáros Emese
1. osztály, Gligorije Popov iskola, Kisorosz

Berez Dorottya
4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Majsai Laura
4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Barta Zsaklina
4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Szárnybontogató

Farsang volt az iskolában

Február 13-án, pénteken, az osztályfőnöki órán tartottuk meg a farsangot.

A tornaóra után az öltözőben felvettük a jelmezünket, és mikor elkészültünk, felvonultunk a teremben. Ott Kati tanító néni bemutatóval készült nekünk a farsangról. Mikor befejezte, lementünk az udvarra, ahol kiszebábot étgettünk. Aztán mentünk az uzsonnázóterembe, ahol már illatozott a fánk.

– De jó az illata, na meg persze az íze is! A tea... az a kedvencem! – mondtam mindenkinek.

Amikor megettük a fánkot és megittuk a teát, visszamentünk a terembe, ahol a zene már javában szólt. Táncoltunk, ugráltunk, nagyokat sikítottunk. Épp a kedvenc zene számom szólt, mikor Kati tanító néni bejelentette, hogy vége, és hogy reméli, jól éreztük magunkat.

Jó volt. Nem felejttem el soha. Bárcsak jövőre is ilyen jó lenne az iskolai télbúcsúztató, amelyen megint sokat játszhatunk és táncolhatunk! De a fánk is ilyen finom legyen!

Búza Réka
3. osztály, Kis Ferenc iskola, Oromhegyes

Pénteken, február 13-án jelmezbál volt az iskolában. Az idén más volt, mint tavaly, hiszen a szülők otthon maradtak.

Először felvettük a maskaránkat, majd felvonultunk osztályonként. Kis előadás után Kati tanító néni mesélt a farsang jelentőségéről. Utána kimentünk kiszebábot égetni, majd következett az ízletes fánk. Később bementünk bulizni.

Remélem, jövőre is ilyen lesz a jelmezbál.
Pekla Kitti
3. osztály, Kis Ferenc iskola, Oromhegyes

Egy szép, februári pénteken a barátaim és én készültünk a sulifarsangra.

Először felvettük a jelmezeket, és végigvonultunk a folyosón. Utána bementünk az osztályba, és osztályonként bemutattuk a jelmezeinket. Ezután a társaink rövid műsort adtak elő. Később Kati tanító néni beszámolt nekünk a farsang jelentőségéről. Miután elégettük a kiszebábot, lementünk az uzsonnázóba fánkot enni. A lakmározás után újra visszatértünk az osztályba, és nagyon sokat táncoltunk.

Bárcsak jövőre is ilyen jó lenne a farsang!
Rekecki Dávid
3. osztály, Kis Ferenc iskola, Oromhegyes

Pénteken, tizenharmadikán, megtartottuk a jelmezbált.

Osztályonként felvonultunk, és bemutattuk magunkat. Kati tanító néni elkezdte a műsort. Néhány tanuló verssel, énekkel, táncal kedveskedett. Utána táncoltunk. Azután elégettük a kiszebábot, és fánkot ettünk. Folytattuk a táncot.

Jól éreztem magam. Remélem, jövőre is ilyen jó lesz a jelmezbál.

Toldi Amina
3. osztály, Kis Ferenc iskola, Oromhegyes

Február 13-án tartottuk iskolánkban a jelmezbált.

Ez a maszkabál nagyon jóra sikerült. Lementünk az öltözőbe, átöltöztünk a jelmezeinkbe, és utána felvonultunk a folyosón. Felmentünk az osztályba, ahol Kati tanító néni egy kis beszámolót tartott a farsangról. Utána rövid műsorral kedveskedtek a diákok. Lementünk az uzsonnázóba, és fánkot ettünk. Az udvaron kiszebábot égettünk, majd visszatértünk a terembe, és táncoltunk.

Nekem nagyon tetszett ez a nap.
Rózsa Kornélia
3. osztály, Kis Ferenc iskola, Oromhegyes

Tavaszhívogató

Molnár Maja

4. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Mostarlic Maja

1. osztály, November 11. iskola, Zenta

Szögi Fanni

2. osztály, Október 10. iskola, Horgos

Rajčić Larissza

1. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Bús Anett

1. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Csuzdi Lorella

2. osztály, Cseh Károly iskola, Törökfalu